

B.K. BORISON

GOOD
SPIRITS

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 B.K. Borison

Oorspronkelijke titel: *Good Spirits*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Angélique Verheijen

Omslagontwerp: HarperCollins Publishers LLC

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagillustratie: Brittany Keller

Illustraties binnenwerk: © Shajamal/Stock.Adobe.com

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1884 3

ISBN 978 94 027 7607 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2025

Originele uitgave verschenen bij Avon, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Harriet

Op de eerste dag van december gaf het universum me het volgende: een kapotte knie, een in de knoop geraakte kerstslinger en een kat met een gedragsprobleem.

Stuk voor stuk dingen waar ik niet om gevraagd heb, maar die ik toch heb gekregen. De kat huppelt nu miauwend naar me toe nadat ik van het trapje voor de voordeur ben gerold. Ze haalt haar schuurpapieren tongetje over mijn hand alsof het niet haar schuld is dat ik met een glimmende kerstslinger om mijn enkels op de stoep lig. Ik lijk wel een teaser voor *CSI: Annapolis*.

Onder het klaaglijke gejammer van Oliver hijs ik mezelf overeind om mijn knie te inspecteren. Er zit een flinke ladder in mijn panty en ik heb een monsterlijke blauwe plek, maar ik zie geen bloed... Niet veel, tenminste. Het had erger kunnen zijn.

Nu pas zie ik de dure envelop met bladgoud tussen de tandjes van de kat waarover ik bijna mijn nek heb gebroken. Daar gaat mijn goede humeur.

‘Die had je nog wel even bij je mogen houden, Oliver,’ mopper ik. Wat mij betreft tot het einde der tijden. Als ik haar een aai geef, laat ze de uitnodiging in mijn schoot vallen.

Ze miauwt nog een keer, geeft me een kopstoot en gaat ervandoor. Haar versie van *laat je niet kisten, kanjer*. Ze verdwijnt zwaaiend met haar rode staart om de hoek, op weg naar wat het ook is dat ze de hele dag uitvoert.

Ik kijk naar de envelop. Mijn moeder verstuurt al vijftientig jaar lang exact hetzelfde model. Toen ik klein was keek ik graag stiekem toe als ze geconcentreerd de enveloppen schreef in haar kantoor. Ik dacht dat al die moeite en aandacht voor details betekende dat ze er iets bijzonders van wilde maken. Tegenwoordig weet ik dat ze gewoon graag dingen voor de show doet.

Ik volg mijn naam met mijn vinger: Harriet York. Nergens iets persoonlijks, niets waaruit blijkt dat de persoon die deze kaart heeft gestuurd me heeft grootgebracht. De accountant van mijn vader krijgt precies dezelfde uitnodiging voor het jaarlijkse kerstgala van de familie York, net als de rest van de gastenlijst. De envelop komt ieder jaar op 1 december, daar kun je de klok op gelijkzetten. Niemand is zo gesteld op tradities en etiquette als mijn moeder.

Ik stop de kaart heel voorzichtig in mijn tas, zodat hij niet kreukt. Hoe graag ik ook zou willen dat het anders was, ik ben blij dat ze me heeft uitgenodigd. Het betekent dat ik ondanks onze gespannen relatie nog steeds bij de familie hoor.

Ik krabbel overeind, trek de slinger van mijn been en verzamel de tassen die in de struik naast de leuning zijn beland. Mijn huis is altijd al versierd voordat mijn moeders kaart komt. Dat is mijn persoonlijke traditie voor mijn favoriete tijd van het jaar. Het afgelopen weekend heb ik alles van zolder gehaald en zorgvuldig op de goede plek gehangen, al is daar nu weinig meer van te zien. De slinger die ik zo kunstig over de leuning had gedrapeerd hangt er slap bij. De reuzenkerstster, waarmee ik zesentwintig minuten bezig ben geweest voor hij precies goed stond, is een van zijn rode bladeren kwijt. Ik draai hem een slag zodat de kale plek niet opvalt. 'Kijk,' zeg ik. 'Zo goed als nieuw.'

Tante Matilda zei altijd dat je de meeste dingen kunt oplossen met een verandering van perspectief en een paar glimmende cadeautjes, en ik pas dat principe toe door belachelijk grote kerstversieringen voor mezelf te kopen. Ik probeer altijd lichtpuntjes te vinden, en als ik echt niet meer weet hoe ik van mijn slechte humeur af moet ko-

men, dan zijn er altijd nog de bosbessenflappen van de bakker verderop in de straat.

Ik sta niet graag stil bij wat er fout is gegaan. Dat heb ik nooit gedaan, dus daar ga ik nu niet mee beginnen.

‘Alles goed, Harry?’ Er valt een schaduw over het lage houten tuinhek. Darryl – de postbode – probeert over een armvol dozen heen te kijken.

‘Niks aan de hand, Darryl.’ Ik hink naar het hek en pak het bovenste pakket van de gigantische stapel.

Hij grijnst opgelucht. Zijn dikke snor verbergt het grootste deel van zijn mond, maar niet de diepe lachrimpels rondom zijn ogen. ‘Hoe wist je dat die doos ieder moment kon vallen?’

‘Misschien omdat jij er niet omheen kunt kijken.’ De toren van pakjes wiebelt vervaarlijk. Ook de tas aan zijn schouder puilt uit. ‘Kerstdrukte? Nu al?’

‘Neu. Ik werk gewoon een paar verkeerd bezorgde pakjes weg.’ Hij kijkt over zijn schouder. ‘Waarom haal ik toch altijd alles door elkaar?’

Sinds Darryl begon als postbode haalt hij al ‘alles door elkaar’. De afgelopen twintig jaar heeft hij voortdurend de verkeerde pakketjes bij de verkeerde mensen afgeleverd. Het is me een raadsel waarom iemand met zo weinig richtingsgevoel ervoor heeft gekozen om postbode te worden. Ik bekijk het pakje in mijn handen en wijs naar het groene bord op de hoek. ‘Je bent in de verkeerde straat. Hier staat dat dit naar Morris Street moet. Dit is Murray Street.’

Hij tuurt kippig naar het adres op het pakket en houdt nog net een verbaasde *hub* binnen. ‘Niet te geloven dat ik daar overheen heb gelezen.’

Dat is inderdaad moeilijk te geloven, want vorige week heeft hij die fout ook al gemaakt. De buurt is de halve zondag bezig geweest met uitzoeken wie wat heeft gekregen en waar het eigenlijk naartoe had moeten. Vorige week waren er zoveel verkeerd bezorgde pakjes dat we uiteindelijk samen hebben gegeten.

Ik klem het pakketje onder mijn arm. ‘Zal ik dit meenemen en afgeven als ik naar mijn werk ga? Dan hoeft je niet terug en kun je verder met deze straat.’

Daar fleurt hij van op. ‘Wil je dat voor me doen?’

Ik heb wel moeilijkere dingen gedaan voor een stuk minder waar-

dering. ‘Ik vind het leuk om voor Kerstman te spelen.’ Glimlachend geef ik hem een klopje op zijn schouder. ‘Zie ik je straks weer?’

Hij knipoogt over zijn schouder terwijl hij wegloopt. ‘Laten we hopen van niet.’

Op de eerste dag van december gaf het universum me het volgende: nog twee verkeerd bezorgde pakjes, een omweg om pleisters te kopen en nul bosbessenflappen.

‘Het spijt me, lieverd, ze zijn op.’ Paula staat achter de toonbank en neemt me ongerust op. De zorgenrimpels om haar mond worden dieper. Ik was zes toen ik mijn neus voor het eerst tegen de vitrine van haar bakkerij drukte, met blauwe wangen van de bosbessenvlekken. ‘Wil je anders cranberry-appel?’

Nee. Ik wil bosbessen. De heerlijk zoete suikerbom die ik mezelf had beloofd is het enige wat me tijdens deze helse ochtend op de been heeft gehouden. Maar Paula kan er ook niets aan doen dat ze uitverkocht zijn, dus ik dwing mezelf om te glimlachen en knik, letterlijk bereid om genoegen te nemen met alle kruimeltjes die deze vrouw me wil geven. ‘Cranberry klinkt goed, bedankt.’

Terwijl ze mijn flap uit de lange glazen vitrine gaat pakken, inspecteer ik mijn knie. Het gat in mijn panty is groter geworden. Het is nu een scheur over mijn hele bovenbeen. Ik loop erbij als punkprinses in kerstkleuren, met mijn tweedrok en kniehoge laarzen. De eenhoornpleister geeft het geheel gelukkig nog een beetje kleur. Dat is fijn.

‘Woeps.’

Ik kijk op. Paula buigt voorover over de gebaksvitrine. ‘Wat bedoel je met “woeps”?’ vraag ik. Ik weet niet hoeveel woepsen ik vandaag nog aankan.

‘Ik geloof dat we helemaal geen flappen meer hebben.’

‘Helemaal niet? Zelfs geen cranberry? Zijn ze allemaal op?’ Ik haal altijd een bladerdeegflap op 1 december. Al-tijd.

Haar gezicht wordt zachter als ze hoort hoe verslagen ik klink. ‘Je bent veel later dan anders.’ zegt ze, met een kritische blik op mijn kapotte knie. ‘Heb je gevochten? Wat is er gebeurd?’

‘Het leven, dat is er gebeurd,’ mompel ik somber. Ik ben later dan anders omdat ik een goede daad wilde doen, en zoals altijd wordt dat direct afgestraft.

De rij achter me is flink gegroeid, dus ik kijk snel wat er nog te kiezen valt. Er zijn alleen nog een paar roombotercoissants en donuts met poedersuiker. ‘Doe maar een donut.’ Ik kijk achterom en zeg: ‘Sorry dat het zo lang duurt.’

‘Maak je daar nou maar niet druk over.’ Paula pakt een donut met haar metalen tang en laat hem in een zakje vallen. ‘Haal maar een beker koffie voor je gaat. We hebben vandaag pepermunt-mokka, dat vind je altijd zo lekker. Zeg bij de kassa maar tegen Imani dat de koffie van de zaak is.’

Ik dwing mezelf om te glimlachen. ‘Bedankt, Paula.’

Onderweg naar de Crow’s Nest, de antiekwinkel die ik een paar jaar geleden van tante Matilda heb geërfd, eet ik mijn zielige donut op en neem ik kleine slokjes van mijn zielige koffie. Het sneeuwt poedersuiker op mijn trui. Door een van de vele kronkelige straatjes rondom het centrum van Annapolis loop ik naar de haven, en ik volg het klinkerpad naar de Crow’s Nest. Aan het eind ligt de winkel, mijn tweede thuis, op me te wachten, aan twee kanten omgeven door glinsterend water.

Cederhouten dakspanen, groene sierlijsten. Een boog van gouden letters boven de deur. Van dichtbij zie je nog de vervaagde potloodstrepen aan de binnenkant van de deurpost, waarop mijn zusje en ik ieder jaar aangaven hoeveel we waren gegroeid.

Mijn ouders bewaarden alles wat er over ons op papier werd gezet in een grote gele envelop in hun gezamenlijke kantoor, maar tante Matilda kerfde onze jeugd in haar muren. Ik heb altijd een thuis gehad tussen de bomvolle planken. Al die vergeten spullen gaven me hoop en hielden me gezelschap. Als ik die afgedankte spulletjes oppak, valt me vaak op hoe mooi imperfectie kan zijn. Zouden mijn gebutste en kapotte onderdelen ook weer kunnen gaan glimmen als ik hard genoeg werk? Zou iemand mij ooit als iets kostbaars kunnen zien?

Ik loop over het voetpad naar het houten bruggetje voor de ingang van de winkel. Tante Matilda noemde het altijd gekscherend de loopplank. De hakken van mijn laarzen maken een klikkend geluid op het hout, en na een hinkstapsprong over de laatste plank zeg ik hallo

tegen de twee enorme douglassparren die geduldig bij de deur staan te wachten. Ze zijn afgeleverd door de kerstbomenkwekerij van een paar stadjes verderop. Het plan voor vandaag is om de winkel te versieren, met Bing Crosby op de antieke platenspeler, en pepermuntchocolade naar binnen te schuiven tot ik me niet eens meer kan herinneren hoe verkeerd deze dag is begonnen.

Maar het blijft bij mooie plannen. Ik heb het bordje GESLOTEN nog niet omgedraaid of de klanten stromen al binnen. Ik zou blij moeten zijn met zoveel aanloop, maar het zijn vooral mensen die heel veel vragen en helemaal niets kopen. Het valt niet mee om de moed erin te houden. Normaal gesproken heb ik er niets op tegen om met de klanten te kletsen, maar één vrouw blijft een kwartier staan bellen met haar telefoon op de speaker, en een andere wil me een haarmasker aansmeren waar ze al tien jaar bij zweert. Een middelbare man op crèmekleurige New Balance-sneakers sjokt hijgend en puffend tussen de meubels door. ‘Heb je ook nachtkastjes die je zelf in elkaar moet zetten?’ roept hij, met zijn handen pedant in zijn zij.

Je bent hier niet bij IKEA. Dat is wat ik eigenlijk wil snauwen, maar ik hou me in en bewaar mijn commentaar op de plek waar ik ook mijn verdriet om de bosbessenflap heb opgeborgen. Ik blijf glimlachen. *Lichtpuntjes*, zeg ik tegen mezelf. *Lichtpuntjes, lichtpuntjes, lichtpuntjes.* ‘Nee, we verkopen geen antiek dat je zelf nog in elkaar moet zetten.’ Ik ben er trots op dat het lukt om een neutrale toon aan te slaan. ‘Maar er staan wel een paar hele mooie nachtkastjes tussen.’

Tegen de tijd dat de zon door de achterste ramen naar binnen valt, ben ik afgepeigerd. Mijn knie doet pijn en er hangt nog geen enkele versiering in de winkel, behalve dan een miezerig bosje maretak boven de deur van het opslaghek achter in de winkel. Ik draai het bordje op de deur om. Buiten geef ik een van de bomen een klopje en ik laat mijn vingers over de stekelige takken glijden. ‘Geen zorgen, vriend. Morgen is er weer een dag.’

Hopelijk pakt die beter uit en kom ik eraan toe om lichtjes in de bomen te hangen.

De wind giert over het water als ik de winkeldeur achter me in het slot draai. De ouderwetse koperen sleutel ligt zwaar in mijn hand.

Nog zo'n relikwie van tante Matilda. Ik heb het nooit over mijn hart kunnen verkrijgen om het slot te moderniseren. Als ik naar de straat loop, komen de lantaarns aan twee kanten flikkerend tot leven in de invallende schemering.

Ik struikel onderweg niet over een kat. Op de veranda van mijn huis liggen geen verkeerd bezorgde pakjes. Mijn enorme kerstversieringen liggen niet verfromfaaid in een hoek, en ik moet de deur nog steeds een harde schop geven voor hij open wil. Alles is normaal in de rustige zijstraat van Annapolis waar mijn kleine houten huis staat.

De kerstboom straalt me al tegemoet als ik mijn spullen op een hoop naast de voordeur laat vallen. Ik stroop mijn panty naar beneden, schiet in mijn favoriete pyjama van wit met rood flanel met dansende rendieren en vang mijn krullen in een paardenstaart. Na de teleurstellingen van vandaag ga ik mezelf troosten met *White Christmas* en pepermuntthee, en morgen probeer ik het gewoon opnieuw.

De kerstperiode is altijd mijn favoriete tijd van het jaar geweest. Alleen dan heb ik het gevoel dat magie echt zou kunnen bestaan en heel dichtbij is, iets wat je zou kunnen aanraken of als een zilveren slinger tussen je bevroren vingertoppen zou kunnen houden. Een knappend vuur in de haard en speculaasjes uit de oven. Kerst voelt altijd goed. Kerst voelt altijd echt.

Ik zak diep weg in de bank en kijk naar de film. Terwijl ik een gestreepte zuurstok uit zijn wikkel haal, zingen Betty en Judy een lied over zusjes. Mijn keel wordt dik. Zusjes...

Vroeger lagen mijn zus en ik dicht bij elkaar op de vloer en spoelden we deze scène steeds weer terug. We beloofden elkaar dat wij ook zo zouden worden, lachend en kletsend en dansend, samen, voor altijd. Onze moeder en tante vlogen elkaar continu in de haren, tot hun hele relatie in de as lag. Bij ons zou het anders gaan, dat wisten we zeker. Wij zouden het beter doen.

Maar de laatste keer dat ik mijn zus heb gesproken stonden de kersbomen nog in bloei. De tranen rolden over haar wangen, want op een of andere manier is het ons ondanks alle goede voornemens gelukt om precies zo te worden als zij. Ik heb de ene afslag genomen en Samantha een andere.

Daar wil ik niet aan denken. Vandaag is het 1 december, en dat is

geen dag voor pijnlijke herinneringen. Dit is een dag voor Danny Kaye, pepermunt en mijn warmste sokken.

Traditie. Hoop. Mildheid.

Ik heb het zo druk met theedrinken en mezelf ervan overtuigen dat het echt wel goed met me gaat dat ik iets heel belangrijks over het hoofd zie: er staat een vreemde man in mijn woonkamer. Wat uiteindelijk mijn aandacht trekt is het geluid van zijn schoenen op de vloer en zijn grote, dreigende schaduw in de gloed van de kerstboom. Hij schraapt zijn keel, en ik draai met een ruk mijn hoofd om en zet het op een gillen. Ik schreeuw de longen uit mijn lijf en smijt het dichtstbijzijnde projectiel naar hem toe. De afstandsbediening raast over zijn schouder en blijft naast een vuurtorenvormige kerstbal in de boom hangen.

De man geeft geen krimp en neemt me kalm op vanuit de schaduw. ‘Hallo, Harriet,’ zegt hij nonchalant.

Hij heeft een hese stem, en een vaag accent dat ik niet kan thuisbrengen. Ik herken hem niet, maar hij staat dan ook half in het donker. Het enige wat ik kan onderscheiden is een sterke kaak en een breed lichaam. Handen die losjes langs zijn zij hangen.

Ik kruip nog dieper weg in de bank en haal gejaagd adem. Dit is precies hoe al die podcasts over moordzaken beginnen.

De vreemdeling steekt zijn handen omhoog. ‘Niet schrikken.’

Niet schrikken? Oké. En dat zegt een kerel die onuitgenodigd midden in mijn woonkamer staat? Het licht danst over zijn hoekige gezicht. Stoppels op zijn kaak, een donkerdere schaduw op zijn bovenlip. De aanzet van een snor die nog niet helemaal volgroeid is. Hij haalt een hand door zijn rommelige, verwaaide haar.

Ik zoek steun bij mijn zuurstok. Die is nog niet scherp genoeg om mee te steken, maar met zoveel adrenaline in mijn systeem kan ik vast wel wat schade aanrichten. ‘Wat moet je?’ fluister ik.

‘Ik wil je helpen.’ Hij komt dichterbij. ‘Het is nog niet te laat, Harriet. Je kunt je leven beteren.’

Ik knipper verbijsterd met mijn ogen. ‘Ga je hiermee langs de deuren? Nee, bedankt, ik heb geen zin om me bij je sekte aan te sluiten.’

Hij kijkt me uitdrukkingloos aan.

Mijn blik schiet naar de deur en weer terug. ‘Hoe ben je binnengekomen?’

‘Ik –’

‘Of eigenlijk: wanneer ga je weer weg?’

‘Ik wil niet –’

‘Ik heb geen dure spullen.’ Ik bijt in mijn onderlip. ‘Hoewel, dat is niet helemaal waar. Dat peperkoekhuisje daar bij je voeten is met de hand beschilderd. Daar krijg je misschien nog wel iets voor op de zwarte markt.’

‘De zwarte markt,’ herhaalt hij beduusd. Hij bestudeert het peperkoekhuisje met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Je mag het hebben,’ zeg ik. ‘Ga alsjeblieft weg.’

Hij schudt zijn hoofd en slaat zijn ogen weer op. Zijn blik blijft net iets te lang hangen bij de bedrukte stof van mijn pyjamabroek, en hij haalt een hand over zijn wang. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in je peperkoekhuis.’

‘Wat interesseert je dan wel? Moord?’

Goed bezig, Harriet, piepen mijn hersens. Heel subtiel.

‘Nee, moord interesseert me ook niet.’ Het licht valt nu anders op zijn gezicht. Scherpe hoeken en heldere, opmerkelijke ogen. ‘Ik ben geïnteresseerd in je ziel,’ zegt hij omineus.

Mijn hart schiet in mijn keel. Ik wacht tot hij verder zal gaan, maar dat doet hij niet. ‘Weet je, dat klinkt wel een beetje als moord.’

‘Het is geen moord.’

‘Het klinkt toch echt heel erg als moord.’

‘Nee hoor,’ houdt hij vol. ‘Ik ben niet –’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat je echt iets aan je presentatie moet doen als je geen moordenaar bent, want –’

‘Ik ben hier om je de rekening te presenteren.’ Hij verheft zijn stem en onderbreekt me geïrriteerd, alsof dit absoluut niet volgens plan verloopt. Mooi. Zo voel ik me nou ook.

Zijn mond vormt een streep en als hij me aankijkt lijkt er iets op te laaien in zijn ogen. Een vlam. Of een kaars. ‘Ik ben een geest van voorbije kerstfeesten, Harriet. Je krijgt de kans om je ziel terug te winnen.’

Mijn mond valt open. De zuurstok klettert op de grond.

Op de eerste dag van december gaf het universum me het volgende: een heleboel pech en... een geest, naar het schijnt.

Hoofdstuk 2

Nolan

Ze zit als bevroren op de bank en neemt me verbijsterd op met haar wijd opengesperde bruine ogen terwijl ze haar deken strak tegen zich aan drukt. Na die driftige eerste reactie gaat ze blijkbaar doen of ze onzichtbaar is.

Geen probleem. Ik heb geen haast.

Ik ben nog half in shock omdat ik een afstandsbediening naar mijn hoofd kreeg. Je maakt wel vaker mee dat mensen agressief reageren, maar van een klein vrouwtje in een idiote pyjama had ik dat niet direct verwacht.

Ik haal de afstandsbediening uit de boom en leg hem netjes op de salontafel. Ondertussen verwerkt zij wat er gebeurt. Ze maakt een vreemd sputterend geluid.

Betoverend.

‘Je ziet er niet...’ Ze slikt en ademt diep in en uit. ‘Je zit er niet uit als een geest,’ constateert ze uiteindelijk.

‘Eh...’ breng ik onzeker uit, en daar laat ik het bij. Het komt niet vaak voor dat mensen mijn bestaan in twijfel trekken als ik pal voor hun neus sta.

‘Wat nou, “eh”?’ Ze staart me overdonderd aan. De mok bij haar

elleboog heeft de vorm van een kerstboom, en er hangen zoveel rood met wit gestreepte zuurstokken aan de lampen dat er een reëel risico op brand bestaat. Iedere centimeter beschikbare ruimte staat vol fruitsels. Dit huis is een ramp, al heeft het ook wel iets feestelijks. Een feestelijke ramp.

Ik schraap al mijn bovennatuurlijke bravoure bij elkaar. 'Toch is het echt zo.'

'Je bent een geest?'

'Ja.' Ik knik. 'Ik ben een geest. Een schim. Een spook. Kies maar.'

Bij wijze van antwoord knippert ze met haar ogen. Haar haar is een puinhoop van wilde blonde krullen die boven op haar hoofd bij elkaar zijn gebonden in een slordige paardenstaart. Twee losgebroken plukken vallen langs haar hoge jukbeenderen. Ze drukt haar vuist kort tegen haar oog, alsof ze niet helemaal scherp ziet, en staart me uilig aan. 'Tuurlijk. Logisch.' Ze lacht hysterisch en rolt met haar ogen. 'Je bent een geest,' mompelt ze half binnensmonds. 'Hij is een geest.'

Ik knik. 'Ja. Ik ben een geest.'

Heel langzaam verdwijnt de glimlach van haar gezicht. 'Je bent een geest,' herhaalt ze. Het sarcasme maakt plaats voor ongelooft.

'Inderdaad. Een geest van voorbije kerstfeesten.'

'Je bent gestuurd om bij mij te komen spoken?' Ze wijst naar haar borst. 'Bij mij?'

Ik maak een bevestigend geluid.

'Dus het spookt in mijn huis? Nu, op dit moment?' Ze knijpt haar ogen half dicht en rimpelt haar neus. 'Dit is... Ik kan dit maar moeilijk geloven.'

'Dat is een doodnormale reactie.'

'Dus je komt bij mij spoken? Bij mij? Ik ben een goed mens, ik betaal belasting. Ik geef de kat van de burens eten.' Ze knijpt haar ogen wantrouwig tot spleetjes. 'Weet je zeker dat je niet gewoon een dief en een inbreker bent?'

Ik schud mijn hoofd en wijs om me heen. 'Ik heb niet ingebroken en ik heb ook niets gestolen. Ik verschijn op de plek waar ik word opgeroepen. Zo gaat dat nou eenmaal als het ergens spookt.'

Ze gaat verzitten onder de deken en trekt een nadenkend gezicht.

Ook dat gebeurt vaker. Angst gaat langzaam over in verwarring en uiteindelijk in ontkenning. Zo proberen mensen mijn onverwachte verschijning te verklaren. Zelf weet ik ook wel dat ik er niet uitzie als een geest. Ik ben heel gewoon. Bruine schoenen, donkere spijkerbroek. Een warme flanellen blouse. Ik heb nooit veel opgehad met de donder- en bliksemshow die sommige collega's opvoeren. Het heeft geen enkel nut om je te verkleden, want meestal is het ruim voldoende dat je vanuit het niets gematerialiseerd bent. Ik ben niet van plan om in een lang wit gewaad te gaan rondwaren omdat dat zo lekker dramatisch overkomt.

En toch, misschien is dat niet eens zo'n gek idee. Wie weet gaat het dan allemaal net wat soepeler.

Volgende keer even aan denken.

Ze zoekt behoedzaam mijn blik, en iets in haar ogen laat diep vanbinnen een belletje rinkelen. Vanuit mijn ooghoek bekijk haar nog eens goed. Deze vrouw heeft iets bekends, als een herinnering waar je net niet helemaal bij kunt. Of misschien is het meer een indruk. Een liedje dat ik eerder heb gehoord. 'Kennen wij elkaar?' vraag ik.

'Weet ik niet,' zegt ze zwakjes. 'Zeg jij het maar. Ben je niet alleen een vandaal, maar ook nog een stalker?'

Wanneer ze verschuift op de bank raakt het licht haar vanuit een andere hoek, en het gevoel verdwijnt. Ik rol met mijn ogen. 'Ik heb niet ingebroken in je huis, Harriet. Ik heb mijn magische krachten gebruikt.'

'Magische krachten,' herhaalt ze spottend. 'De manier waarop je inbreekt verandert niks aan het feit dat inbreken een misdrijf is.'

Ik knijp in mijn neus. 'Kunnen we misschien ophouden over dat inbreken?'

'Dat zou je wel willen, hè?'

Nou en of. Dolgraag. Deze opdracht is net begonnen en ik erger me nu al kapot. Meestal gebeurt dat pas tegen de tweede of de derde herinnering. Het leven na de dood maakt je niet bepaald milder als je iedere kerstperiode moet spoken bij het uitschot van de maatschappij.

Er ontsnapt een klein beetje magie aan mijn ijzeren zelfbeheersing. De lampen flikkeren een paar keer en gaan dan uit.

Ze zet grote ogen op. ‘Nog een keer,’ zegt ze ademloos.

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

Omdat het per ongeluk gebeurde, maar dat hoeft zij niet te weten.

‘Omdat jij hier niet de baas bent.’

Dat maakt haar opstandig, en als ze rechtop gaat zitten glijdt de deken van haar schouders. ‘Ik wil bewijs zien,’ zegt ze bazig.

‘Waarvan?’

‘Van je... geestachtigheid. Kun je je op een of andere manier legitimeren?’ Ze steekt een slanke hand onder de deken uit, met daarin een zuurstok die aan één kant een scherpe punt heeft. ‘Een pasje of zoiets?’

‘Een spookpas?’

‘Ik kan toch niet weten hoe dit werkt?’

‘We hebben geen pasje bij ons. En ook geen andere papieren.’

Ze knijpt haar ogen argwanend half dicht. ‘Komt dat even goed uit.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik zal het bij de volgende stafvergadering aankaarten.’

‘Stafvergadering? Zijn er nog meer zoals jij?’

Ik knik. We zijn met honderden. Ze denkt toch niet serieus dat één geest van voorbije kerstfeesten al het tuig van de hele wereld kan aanpakken? Dat zou een onmogelijke klus zijn.

‘Oké. Het is al goed. Geen probleem,’ fluistert ze half in zichzelf. Ze kijkt omhoog en opzij. Omhoog en weer opzij. De derde keer lukt het haar om zich op mij te concentreren. ‘Doe iets spookachtigs,’ commandeert ze.

Mijn hemel, wat een mens. ‘Nee.’

‘Bewijs dat je een geest bent.’ Ze blijft aandringen. ‘Doe iets wat alleen een geest zou doen. Dat dingetje met het licht of zoiets.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Het is geen goocheltruc.’

Ze kijkt me zelfingenomen aan. ‘Dat is precies wat iemand die géén geest is zou zeggen.’

‘Ik ben net in je woonkamer verschenen. Dat zou toch genoeg moeten zijn?’

‘Je kwam achter de boom vandaan,’ verklaart ze. ‘Het kan best dat je gewoon door de voordeur naar binnen bent gekomen.’

Ik kijk om en staar nadrukkelijk naar de voordeur. De ketting zit er nog op. ‘Dat is niet zo.’

‘Het raam dan.’

‘Dat zit ook op slot.’

Haar wenkbrauwen schieten omhoog. Ze pijnigt haar hersens om een verklaring te verzinnen. ‘Misschien heb ik een heel uitgebreide droom,’ zegt ze met een bibberig stemmetje. Ze zet haar nagels in de huid van haar pols.

Ik grijns spottend. ‘Nee hoor.’

Ze snuift geïrriteerd. ‘Je bent een beetje jong om een geest te zijn.’

‘Wie bepaalt dat?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ben jong gestorven.’

‘En hoe je praat. Wat moet dat voorstellen?’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Mijn accent?’

Ze knikt.

‘Ik ben een dode Ier.’

‘En nu ben je niet Iers meer?’

‘Jawel, ik ben nog steeds een Ier.’

‘Waarom ben je dan niet bij een leuke meid in Ierland aan het spoken?’

‘Weet ik veel. Ze hebben me deze plek toegewezen.’ Ik krab aan mijn kin. ‘Misschien omdat de Amerikanen ons harder nodig hebben dan de rest van de wereld.’

Ze hapt beledigd naar adem. ‘Lomp.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is toch zo? Jullie zijn een stel narcisten bij elkaar.’

Daar denkt ze even zwijgend over na. Er is niets anders te horen dan de neuzelende tv achter mijn rug en het geknars van haar zuurstok wanneer ze het eind ervanaf bijt. Ze draagt een flanellen pyjama met kleine rendiertjes, en dikke rode sokken. Het effect is volslagen belachelijk, maar op een rare manier ook vertederend.

‘Er zit een geest achter me aan,’ stelt ze vast. ‘Ik heb schijnbaar iets verschrikkelijks gedaan, en daarmee heb ik een spook aangetrokken.’

‘Daar komt het ongeveer op neer, ja.’

‘En je weet héél zeker dat ik degene ben bij wie je moet spoken?’

Ik knip in mijn vingers en er verschijnt een document in mijn

hand. Ik rol het open en tuur naar het slordige handschrift. Isabella, mijn leidinggevende bij het Departement van Bovennatuurlijke Bemoeyenis, geeft de voorkeur aan ouderwetse methodes. Onze opdrachten zijn altijd met de hand geschreven en worden persoonlijk afgeleverd.

‘Jij bent Harriet York? Zevenentwintig jaar? Eigenaar van de Crow’s Nest?’

Ze staart strak naar de plek waar het vel papier is opgedoken.

‘Je hebt een briefje met mijn naam erop?’ fluistert ze.

‘Ja, dat heb ik gekregen.’

‘Dit haalt die stalkertheorie niet echt onderuit, vriend.’

Ik zucht. ‘Ik ben geen stalker. Ik ben een geest.’

‘Tuurlijk, joh.’

‘Zo werkt het nou eenmaal.’

Iedere geest van voorbije, huidige en toekomstige kerstfeesten ontvangt op de laatste dag van november een officieel schrijven van Isabella, en daarna gaat het los. We hebben de hele maand december om onze recalcitrante schaapjes tot inkeer te brengen, anders zijn ze gedoemd tot een ellendig leven vol kommer en kwel. Als ik Harriet niet vóór kerstavond aflever bij haar volgende geest is ze voor eeuwig verdoemd.

Of zoiets. Het heeft me eigenlijk nooit genoeg geïnteresseerd om uit te zoeken wat er precies gebeurt als mijn werk erop zit. ‘Zullen we bij het begin beginnen?’ vraag ik. ‘Misschien kun je dan makkelijker accepteren wat je is overkomen.’

Ze trekt haar benen onder zich op de bank. Alweer waagt een krul een doldrieste sprong naar de vrijheid. ‘Ach, waarom ook niet.’

‘Ik ben de geest van voorbije kerstfeesten. Je moet je leven beteren, en ik ben gestuurd om je daarbij te helpen. We gaan je verleden van dichtbij bekijken, zodat je kunt leren van je fouten.’

‘Oké,’ zegt ze peinzend. Ze rekt het woord zo ver uit dat het meer een vraag dan een toezegging wordt.

‘Ja? Is het zo goed? Ben je er klaar voor?’

‘Niet helemaal.’ Ze zet haar zuurstok klemvast in haar wang. ‘Ik heb nog een paar vragen.’

Ik laat mijn schouders hangen. ‘Daar was ik al bang voor.’